

Szám.

nagy hi-
- W.
írói mű-
dó elbe-
ne a „K.
óktól s
gozatot.
oltakép
Ödön.
tőlem
att be-
gmond-
kel nem
a rovat
hogy a
erjenek
s érde-
honnan
külön-
- Nagy
n, hogy
nnál is
eknek.
ukaczo-
ifélék?
em csi-
sincs a
epkefa-
t, rejt-
sorolok.

et lapra

tefánia
utatott
ft 22

Hug-

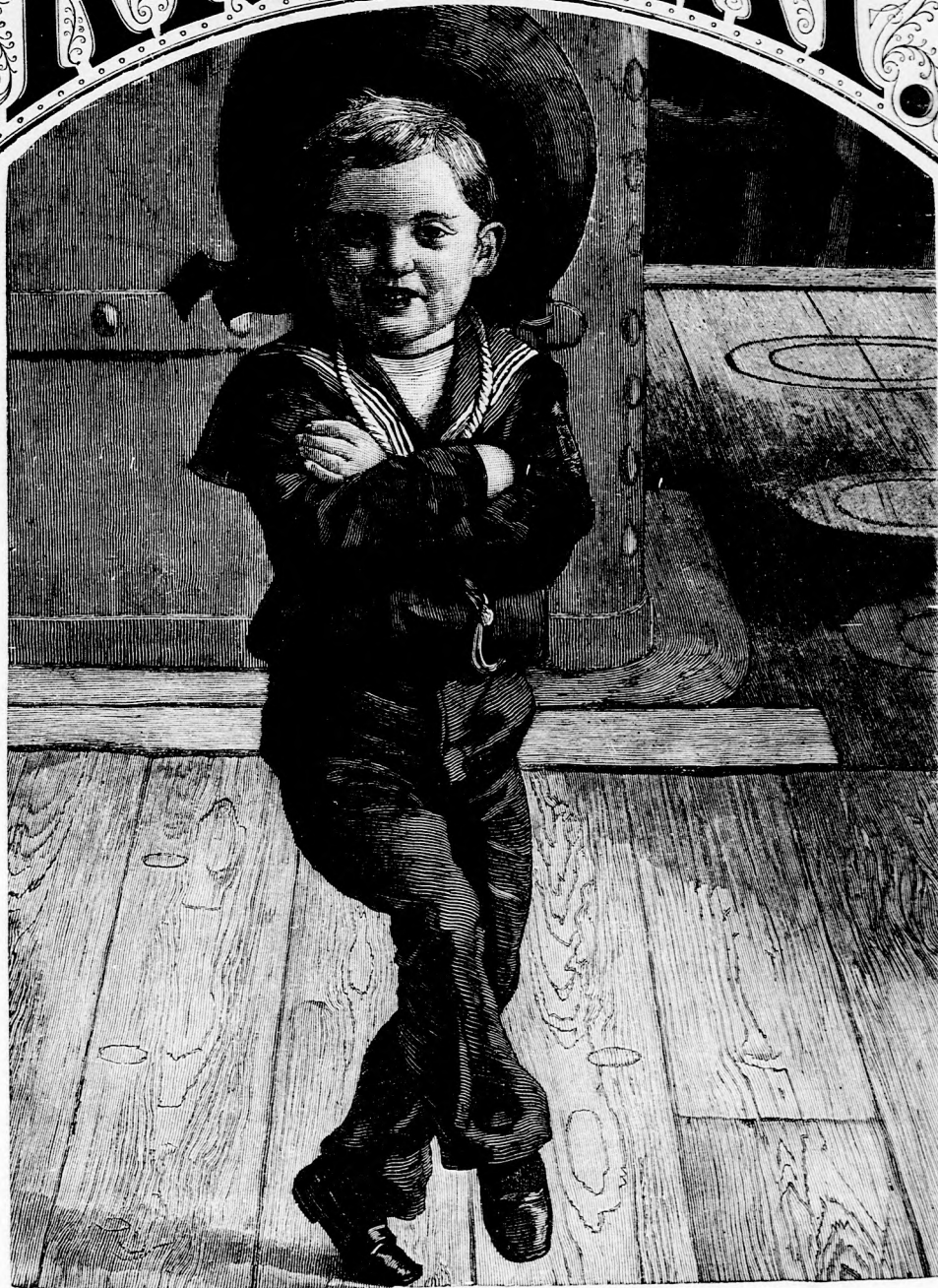
Hug-

atva a

s ada-
csi.

n-épület.
arsulat.

KIS HAJÓS

A KIS HAJÓS. (Lásd a 255. lapon.)

XXXI. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. október 17-én.

BORURA DERŰ.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ESZOMORITOTTA Ferkót is és nagy gondot adott neki.

— Elmegyek én még egyszer ahhoz a hatalmas emberhez. Hátha van neki még erősebb csodaszere, mely egészen meggyógyítja a jó Lenke kisasszonyt. Maga mondta, hogy csak keressem föl, hogy nagyon szeret engem is, Lenke kisasszonyt is. Igaznak is kell lenni... ő mentett ki minket a vízből... ő adta a csodafüvet.

Este, mikor már nem volt semmi dolga, kiment és gyors léptekkel haladt végig az utcákon egy félreeső házikó felé. Benyitott és ott találta azt az embert, ki őt és Lenkét a vízből kimentette. Izmos termetű, sötét arczu, villogó szemű férfi volt, a kitől bizony akár meg is lehetett volna ijedni. De Ferkó nem félt s bizalmasan köszönt neki.

— Te vagy, fiacskám? szolt a férfi vigyorogva. Ugy-e jól megsegítettelek? Tudom ám, hogy bejutottál abba a gazdag uri házba. Ott most jó dolgod van, ugy-e?

— Jó bizony. De azért még sincs igazi örömem, mikor az a kedves Lenke kisasszony csak nem tud meggyógyulni. Azért jöttem, hogy ha talán tudna rajta segíteni.

— Hogy tudnék-e? Persze, hogy tudnék. Ha akarom, holnap már tánczol.

— Oh, tegye meg!

— Az nem megy olyan könnyen. Hogy egészen segíteni tudjak rajta, látanom kell őt, be kell jutnom hozzá.

— Hm, ez baj... mert ez nehéz lesz.

— Hát akkor beteg marad és meghal.

— Oh! És nem lehet másképp segíteni?

— Schogy sem. De ha már oly nagyon kérsz, mondok valamit. Elmegyek oda ugy, hogy senki se lásson. Van egy kis kerti ajtó, azt hagyd nyitva éjszakára.

— Oh! Nem szabad, azt nem tehetem.

— Nem teheted? No hát akkor én sem tehetek semmit.

— Istenem! De hát okvetlenül szükséges, hogy lássa?

— Már mondtam. Még pedig ugy kell annak megtörténni, hogy senki se zavarjon. Egy ablakot is hagyj nyitva, melyen át bemehettek. És fekdjél le és aludjál. Aztán holnap majd jöjj megint ide jelenteni, mennyire használt az én segítségem. Meglátod, azt fogod jelenteni, hogy az a kis leány ugy szaladgál, mintha soha sem lett volna semmi baja.

Ilyen ígéretnek Ferkó nem tudott ellenállani. Megígérte tehát, hogy nyitva hagyja az ajtót s hálásan mondá:

— Kár, hogy nem engedi megmondanom a gazdának... ő bizonyosan gazdagon megjutalmazná.

— Semmi szükségem rá! Nem jutalomért teszem, hanem pusztán a te kedvedért, fiacskám.

— Az én kedvemért? Az igaz, minap az első csodaszert is ingyen adta nekem. Nem is tudom, mivel érdemeltem jóságát

— Van annak oka. Meg is sugom neked.

És halkán sugott valamit Ferkónak a fülébe. Ferkó majd fölkiáltott ámulatában.

— Lehetséges-e! mondá aztán.

— Ugy van. De ezt sem szabad tudni senkinek. Most pedig láthatod, hogy engedelmeskedni tartozol nekem. Én különben csak jót akarok. Tehát ne feledd, a kis kertajtó nyitva legyen!

Ezen az éjen, későn, éjjél után, mikor mindenki mélyen aludt, egy sötét alak belépett és zajtalanul lopódzott a ház felé. Az ablakok, ajtók alatt sorra járt és vizsgálódott és végre elégedetten mosolygott. Megtalálta a nyitott ablakot. Bemászott, senki sem vette észre. Mit akarhatott?

Egy kis idő múltán megint megjelent az ablaknál s nagy csomaggal ugrott ki. Aztán gyorsan eltűnt.

Ferkó pedig ezalatt nyugodtan aludt és boldogan álmódott. Azt álmódta, hogy a kedves kis Lenke vigan szaladgál, teljesen egészséges. És ezt ő neki köszönheti, mert ő szerezte meg a csodaszert.

Nagy zajra riadt föl. Haragos kiáltozás hallatszott, a házbeliék nyugtalanul jöttek-mentek és Ferkó mihamar megtudta az ujságot: az éjjel tolvaj járt a házban és sok drága ezüstöt és más értékes holmit vitt el. Egy ablak nyitva volt, a kertajtót is tárva-nyitva találták, — világos volt, merre jött és ment a tolvaj.

Ferkó elsápadt. Ő hagyta nyitva az ajtót és ablakot, megvallja-e? Hátha az az ember, a ki azt a titkot sugta neki, rászedte, és csak azért nyitatta ki az ajtót, ablakot, hogy kényelmesen bejöheszen lopni? Ha mégis nem a beteg Lenkén akart segíteni?

Már éppen veszteni kezdte Ferkó a hitét a varázslóban, mikor az egyik cseléd fölkiáltott:

— Az Istenért, Lenke kisasszony! Hogy mert fölkelni a ágyból?

Csakugyan, a kis beteg jelent ott meg a tornáczon.

— Oh, már sokkal jobban vagyok... tudni akarom, mi történt itt, hogy olyan nagy a zaj.

— Nem kis betegnek való dolog. Csak vissza az ágyba!

Vissza vitték az ágyba. De Ferkót ez teljesen megnyugtatta. A szegény tudatlan fiu nem kételkedett, hogy mégis csak jól cselekedett. A varázsló szere használt, Lenke csakugyan meggyógyult és ez a fődolog.

Csakhogy a többiek semmit sem tudtak erről a fődologról, az pedig feltűnt nekik, hogy Ferkó eleinte annyira megzavarodott.

— Fogadni mernék, hogy tud valamit felőle, szólta az öreg kertész. A kert ajtaján belülről nyitva volt a toló zár, tehát valaki kinyitotta. Este pedig későn láttam Ferkót a kertből jönni.

— Ohó, ez gyanus, szólta Tarczai összeránczolt homlokkal. Beszélj, fiu, mi részed van ebben a lopásban?

— Semmi... ó, higyéek el, ártatlan vagyok! felelé Ferkó ijedten.

— Minden bűnös azon kezdi beszédét. Azt mondd meg, te nyitottad-e ki az ajtót a tolvajnak?

— Nem tudok semmit semmiféle tolvajról, nem beszéltem tolvajjal.

— De hát talán másvalakivel, a kiről nem tudad, hogy tolvaj?

— Oh, én nem mondhatok egyebet, mint hogy inkább meghalnék, hogysen

bajt hozzak a házra, a hol olyan jók hozám, a hol a drága Lenke kisasszony él.

— Szép, nagyon szép, de nekem az ilyen szép szó nem elég. Talán mégis tudod, ki lehetett a tolvaj?

A többi cselédség mind ellene támadt.

— Bizonyosan tudja! Benne volt okvetlenül a keze!

— Azt hiszik, hogy én tolvaj vagyok? kiáltá ekkor Ferkó kipirulva. Az nem igaz! Soha sem voltam, nem is leszek.

— Jól van, azt elhiszem, szólt Tarczai. Csak azt mondd meg, te hagyta-e nyitva az ajtót és ablakod és miért tetted.

— Nem mondhatok egyebet, mint amit mondtam! Oh, én olyan szerencsétlen vagyok!

Nem birt magával s hangos sirásra fakadt. Mert eszébe jutott, amit az a titokzatos idegen mondott neki: »Aztán úgy vigyázz, hogy egy árva szóval se árulj el, akármilyen történések. Mert ha csak egy szót szólsz, ráeresztem hatalmamot arra a te kedves Lenke kisasszonyodra és rögtön meg fog halni.« Már pedig Ferkó kész volt bármit elviselni, de azt nem engedhette, hogy Lenke meghaljon. Tehát hallgatnia kell, ami nagyon gyanussá tette.

Tarczainak sehogysem tetszett a fiu viselete, bár látszott, hogy szomorúsága őszinte. De talán csak azért busul, mert megbánta tettét s még nem meri megvallani.

— Ha makacskodol, most hamarjában nem tudom ugyan rád bizonyítani hogy bűnös vagy, de azt sem türhetem, hogy ilyen gyanus ficzko a házamban maradjon.

Erre azonban közbe szólt Ákos, ki már majdnem épp úgy szerette Ferkót mint Lenke.

— Oh, apácska, de hát igazság lesz-e az, ha szegény Ferkót pusztá gyanura elüzöd? Hátha mégis ártatlan, ha nem tett rosszat?

— Nem is tettem, igazán nem tettem! szólt Ferkó és hálásan tekintett védőjére.

Tarczai egy pár pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

— Ám legyen, nem akarok elhamarkodva itélni. Itt maradhtasz, de szemmel foglak tartani. És ha valamiben bűnösnek találalak, ne számíts kegyelemre.

— Nem is érdemelném, ha vétkezni tudnék jótevőim ellen! szólt Ferkó. De azt nem tettem, nem is fogom tenni soha!

A dolog annyiban maradt, nem tudtak semmit. De Ferkónak nehéz, nagyon nehéz gond nyomta a lelkét. Hátha mégis az az ember volt a tolvaj? Ha meggyógyította Lenkét, de lopott is? Lehetséges-e ez?

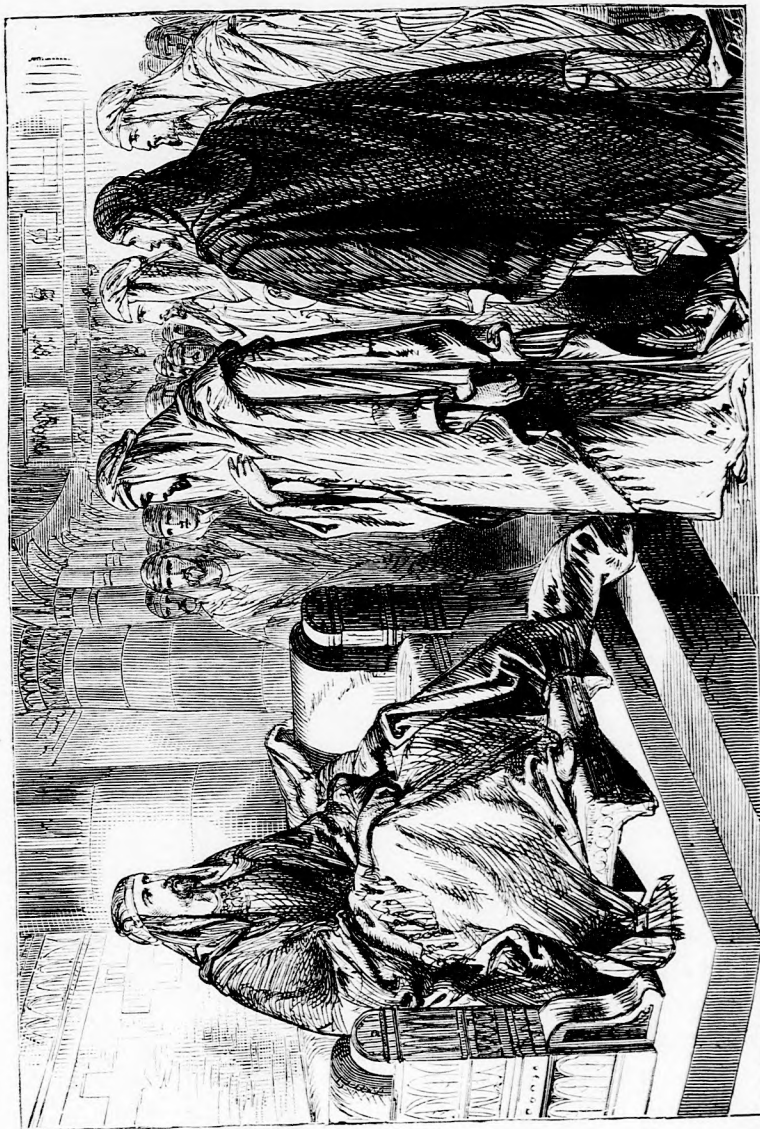
— Nem... az nem lehet... nem is szabad azt gondolnom az után, amit mondott nekem...

De hátha az a nagy titok sem igaz? Szegény Ferkó oly keservesen érezte, hogy nem jól van a dolog, kellene valakitől jó tanácsot kérni, de nem szabad. Egy szót sem szabad elárulni. Nem tehet mást, mint hogy fölkeresi azt a rejtélyes embert és elmondja, milyen nagy baj történt, van-e része benne? Vagy talán ezen is tud segíteni...

Este ki is osont a házból és fölkereste azt a félreeső rozszant kunyhót. De

a mint belépett és elmondta, kit keres, az ott levők nagyot nevettek,

— A Sanda Nácit keresed, a híres varázslót?

FELADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL. József és testvérei. (Írjtok meg, mely jelenetet ábrázolja e kép? F. b.)

— Nem tudom a nevét, ... de varázsló, azt tudom.

— Az a! Még pedig olyan varázsló, hogy maga-magát is egészen eltüntette.

Egy kis dolgot végzett az éjjel, aztán odább állt, azt ugyan hiába keresed. De még a zsandárok is hiába keresik.

Zsandárok keresik! Hiszen azok csak gonosztevőket szoktak keresni. Ferkó megdöbbenve hallgatta ezt. Most már kezdett kételkedni, valljon nem gonosz csaló volt-e az az ember... az a Sanda Náczi... a ki pedig az ő... oh!... az lehetetlen! Hiszen akkor ő is bűnös volna, ő okozta volna a nagy kárt jótévőinek, mikor pedig a legjobbat akarta. Azután megint félt, hogy hátha igazságtalanul bántja gondolatában a varázslót, ez pedig megtudja és megbünteti, legelőször is a kedves Lenkém tölti ki boszuját. Nincs más hátra, mint titkolózni, hallgatni.

És a szegény babonás, tudatlan fiu hallgatott.

Tarczai házában aztán lassacskán megint a régi kerékvágásba zökkent minden. Hogy ki volt a tolvaj, azt nem fedezték föl és lassanként feledésbe is merült a dolog. Tarczai gazdag ember volt, könnyen kiheverte a veszteséget. Sőt még öröm volt a háznál, mert a kis Lenke most már napról-napra jobban lábbadozott, már meg is engedték neki, hogy fölkeljen az ágyból. Nagy sétákat még nem tehetett, de ezen is segítettek. Az apa vett egy kocsit, abba beleültették a beteget és Ferkó tolta végig a kert utján, néha még ki a mezőre is, ha Lenke úgy kívánta. Nem fáradt el Ferkó, ha órákig kellett is kocsikáztatni kis urnójét; Lenke pedig nagy gyönyörűséget talált a sétakocsizásban az ő kedves Ferkójával, ki oly hűségesen gondját viselte. Tarczai is mindinkább meggyőződött, hogy Ferkó nem

lehet bűnös abban a lopásban. Bármily gondosan szemmel tartották, nem találhattak soha semmi hibát a Ferkó viseletében.

Egy szép nyári délután Lenke ismét kocsikázni kívánt s kivitette magát a mezőre, a patakhoz. Ott kedves mulatságot talált ki számára Ferkó. Morzsát vittek magukkal és a vízbe szórták. Csakhamar elősiettek a halacszkák és elkapdosták, vigan ficzánkolva, egymás elöl a jó falatot.

Lenke javában mulatott a halakkal, mikor Ferkó egyszerre ijedten kiáltott fel.

— Mi az? Mi történt? kérde Lenke.

— Oh semmi... ne féljen Lenke kisasszony... semmi!

Pedig az bizony nem volt semmi, mert a mint Ferkó felpillantott, megint ott látta nem messze a bokrok közt azt, amitől — azaz akitől megijedt. Egy sötét tekintetű, fenyegető arc volt az, senki másé, mint a kit Ferkónak egyszer úgy említettek, mint a Sanda Náczit, a jeles varázslót vagy — tolvajt.

Ferkóban szinte elhült a vér. Régi aggodalmai újra föltámadtak; hamarjában nem tudta, jót vagy rosztat gondoljon örülnön vagy rettegjen-é. De mindenek fölött arra gondolt, hogy a kis Lenkét meg ne riassza; azért igyekezett elpalástolni ijedelmét. Lenke pedig inté, hogy ha nincs semmi baj, akkor ne kiabáljon.

— Tudod, az elriasztja a halacszkákat!

(Folytatása következik.)

KÉT ARCZKÉP.

— Tanulságos csevegés Tamás bácsitól. —

ÉPET hiába kerestek hozzá, nincs. Még pedig azért nincs, mert nagyon sok van, és a mint ezt elolvastátok, fogadni mernék, akárhányan azt fogjátok mondani:

— Ahá, tudom már; kicsoda! Ismerem.

Két leánykáról szól ez a beszéd. Az egyik Gabriella volt.

Éppen a szobájában üldögélt az ablaknál, egyedül. Nem olvasott, nem dolgozott, nem is játszott. Kinézett az ablakon és körülbelöl úgy látszott, mintha sirdogálni volna kedve. Hogy miért sir? Azt biz' én nem tudom, mert Gabriellának, a mennyire én tudom, mindene volt, ami csak boldoggá tehetette. Voltak szerető, jó szülei; volt egy vidám, derék testvérbátyja és volt egy aranyos kis kedves hugocskája. Aztán szülei jómóduak is voltak, kik mindent megszereztek neki, ami gyermeknek való és örömet szerezhet. Nem is volt neki más bánata, mint még tavaszkor a kedvencz kanári madárkájának a szomorú halála. Az a gonosz macska ölte meg.

De már ez olyan régen volt, hogy azóta Gabriella sokszor nevetett és volt jókedvű. És bizony most sem gondolt rég elfelejtett kedvenczére, hanem más valami okból sirdogált s egészen elkeseredetten sóhajtott fel:

— Oh, én igazán szerencsétlen vagyok!

Ha nem akarta, hogy ezt valaki meghallja, akkor csakugyan szerencsétlen volt,

mert éppen ekkor lépett be a mama, halottá a szomorú sóhajtást és látta Gabriella kisírt szemeit. Gyöngéd aggódással kérde:

— Mi a bajod, kedves gyermekem? Talán beteg vagy?

— Oh, dehogy!

— Hát talán valami kellemetlenség ért?

— Nem... nem tudom...

— No's, ok nélkül csak nem vagy olyan szerencsétlen? Vagy talán valami hibát követtél el és röstelled megvallani?

— Nem... nem követtem el semmit... de olyan szerencsétlen vagyok! Engemet mindenki üldöz, senki sem szeret.

— Micsoda oktalan beszéd ez! Hát mondhatod-e, hogy én nem szeretlek?

— Oh, azt nem mondom...

— Hát talán apácska nem szeret? Nem igyekezik neked mindig örömet szerezni?

— Isten mentsen, hogy azt gondoljam... tudom, hogy ti ketten szerettek... de a többiek... Ödön, Lilike és mind, a ki csak van a házban. Oh, tudom én jól!

És most már hangosan zokogott. A mama néhány perczig hagyta, aztán így szólt:

— Beszéljünk csak okosan, kedvesem. Nem vagy már olyan kicsike, hogy az okos szót ne értenéd. Azt mondod, hogy testvéreid nem szeretnek. No's, ennek kell valami okának lenni. Keressük csak együtt, hátha rátalálunk. Először is mi-ből látod azt, hogy Ödön téged nem szeret?

— Oh, mindig, mindenből! Éppen most is bementem a szobába, de kikerge-

tett... pedig Lilike ott van, azt nem üzi ki.

— Ezt nem csodálom. Ödön most tanul, dolgozik és te nem tudsz nyugton maradni, mindig beszélsz hozzá, jársz-kelsz, csörömpölsz s ez zavarja őt; Lilike pedig leül s csöndesen nézegeti a képes könyvet, megvárja, míg Ödön ráér vele játszani. Aztán meg ki tudja? Hátha Ödön egy kicsit neheztel is? Olyasmire emlékszem, hogy éppen ma reggel, mikor iskolába indult, leszakadt egy gombja s téged kért, hogy varrd föl, de nem tetted meg s aztán hozzám kellett jönnie. Ez nem valami nagy szivesség volt.

— Megtettem volna, de nem akarta megvárni, míg elkészülök azzal, amibe belekezdtem.

— És micsoda fontos dolgod volt?

— Én... izé...

— Láttam: a bábudat öltöztetted. Ez bizony nem olyan sürgetős dolog, hogy ne lehetne későbbre hagyni, ha másnak szivességet kell tenni. És arra is emlékszem, hogy tegnap Ödön arra kért, a francia fordításában segítsd egy kicsit azzal, hogy a szótárból néhány szót kikeress; de te oda sem hallgattál, hanem kiszaladtál játszani. Igaz?

— I... igaz! felelé Gabriella lesütött szemmel.

— Lásd! Ha valaki akarja, hogy

szeressék, szeretetreméltónak kell lennie. Ha Ödön látná, hogy, szives jó testvér vagy, ő is nyájasabb és figyelmesebb volna.

— Oh, ő kezdi akárhányszor... mi-
nap is kértem, hogy segítsen a számtani
feladványban, de nem tette...

neki kedvére tenni s ezért ő is hasonlóval fizetett. Ez hiba, de a ki azt akarja, hogy szeressék, annak egyebek közt nem szabad haragot se tartani, apró kellemetlenséget hamar elköll felejtani. Most lássuk, van-e oka Lilikének, hogy idegenkedjék tőled. Tegnap Lilike egész délután nagyon szomorú volt... tudod-e miért?

— Nem... az az gyámitom... elszakította a ruháját.

— Igen, aztán kért téged, hogy varrd össze, de nem tetted...

— De mikor... mikor én még nem tudok olyan jól varni...

— Persze, hogy nem, de kissé összetűzhetted volna és aztán megvigasztalhattad volna a kicsikét, hogy majd a mama rendbe hozza. Hanem e helyett te tovább játszottál és neveltél, mikor láttad, hogy Lilike busan sir-dogálva vonul földre és szomorkodik elszakadt ruhája fölött. Gondolod-e, hogy ennek fejében köszönetet és szeretetet várhatsz a kicsikétől?

Gabriella elhallgatott és jó ideig gondolkozott, az-

— Ezt rosszul tette. Csak hogy ne feledd, hogy akkor ő is bizonyosan sokszor tapasztalta tőled, mennyire nem szeretsz

tán pironkodva mondá:

— Igazad van, kedves, jó mamáéskám, magam vagyok az oka, soha sem

akartam semmit másnak a kedvéért tenni, de mástól mindig kívántam a szivességet. Megpróbálom ezentul máskép, én is szives és nyájas leszek.

Beváltotta-e a szavát, nem tudom, mert azóta nem láttam. Hanem láttam egy másik leánykát, Sárrikát, a kiről szintén van egy kis elmondani valóm, csak-hogy egészen másféle, mint Gabrielláról.

Sárrika éppen fölnyitotta szemecskéit az ágyban s még kissé álmosan nézett szét. Még sötétes volt a szobában.

— Azért már nincs nagyon korán, mert tél felé járunk, későn virrad, gondolá.

Ez alatt már talpra is ugrott és szaporán öltözködött. Mire világos lett, már Sárrika készen volt.

— Mihez is fogjak először hozzá? Először megtanulom a leczkémét. . . aztán annak a szeleburdi Györgynek rendbe rakom a könyveit és írásait, különben megint elkésik az iskolából.

Megtette mind a kettőt s éppen elkészült, mikor az ebédlőből nagy csörömpölést hallott. Benyitott és látta, hogy a Lidi szobaleány szörnyü sietséggel terít.

— Elkéstem egy kicsit, magyarázza. A nagyságos ur már sürgeti a reggelit, pedig még meg sincs terítve.

— Csak menjen és hozza a kávé. Majd én addig megteritek.

És mire az apa belépett, Lidi éppen letette a kávé a terített asztalra, nem kapott pirongatást. György is rendben találta este széthányva hagyott holmiját és mehetett idején iskolába. Sárrika pedig, miután jól megtanulta leczkéjét, a nevelőnővel hamar keresztül esett a leczkeórán. Sietett is mindjárt, mert hallotta,

hogy a mama valami sürgetős dolog miatt mindjárt a reggeli után kiment a házból, még a kedvencz kanárijáról sem gondoskodhatott.

— Szegényke, bizony még megszomjazik.

Adott neki friss vizet, hozott számára ezukrot, kendermagot s vissza akart menni szobájába, mikor az ebédlő asztalon egy vastag könyvet pillantott meg.

— Tessék, az a gondatlan György! Kihozta apácska szobájából a szótárt, de nem vitte vissza. Ha apácska meglátja, haragudni fog.

Fölkapta a szótárt és bement az apa szobájába. Apa éppen irt, Sárrika tehát lábújjhegyen lépdegélt a könyves polczig. De az apa mégis észrevette és örült gondosságnak.

— Jöszte csak ide, te kis mindeneselem. Itt van a mamácska tintatartója, tele töltöttem, vidd az ő szobájába. De vigyázz ám, ki ne öntsd!

Nem kellett félni. Persze, ha a szeleburdi György kapta volna a kezébe, bizonyosan jutott volna egy pár tintafolt a szőnyegekre. De Sárrika apró léptekkel, vigyázva vitte, el is jutott szerencsésen a mama íróasztalához. A mint letette, épen belépett a mama, fáradtan és a kint sivítő széltől átfázva.

— Megállj csak, mamácska, én is segítek levetni a köpenyedet. . . így ni! Add ide a kalapodat. . . meg a keztyüdet, helyre viszem. . . így! Ide ülj a karosszékbe. Mindjárt hozom a kis számolyt. . . így ni!

A mama mosolyogva ölelte meg Sárrikát és külte játszani. Játszik a Sárrika

egy kis ideig, De aztán hirtelen abba hagyja és elszalad. Egyik ajtónál megáll s gyöngéden kopog.

— Szabad!

Belép. Bent a pamlagon egy öreg asszony ül, betakargatott lábakkal.

— Nagymamácska, már egész órája, hogy itt nem voltam... nem parancsolsz valamit?

— De igen, kedvesem... fázik a vállam... hozd el a nagy kendőmet. Lili elfelejtette ide tenni mellém s nem tudok fölállani.

Sárika betakargatta a beteges nagymamát.

— Nagymamácska, ne olvassak fel abból a könyvből, a melyből tegnap...

— Nagyon jó volna, kedves gyermekem... de neked mulatságosabb lesz, ha játszani mégy.

— Oh, dehogya! Nagyon szeretek felolvasni.

És egy kis óráig felolvasott a nagymamának egy történetet, úgy hogy a nagymama észre sem vette, mily gyorsan telt el az idő.

Mire dél lett, nem volt a házban senki, a kinek valami apró dolgán, baján Sárika ne segített volna. A merre ment, mosolygott rá mindenki és egymásnak örömmel mondogaták:

— Kedves gyermek! Egész boldogság, hogy a házban van.

Legföljebb az a baj esett meg Sáríkákn, hogy mikor valami dologra sietett, utját állta a mama, vagy az apa, vagy az a szeleburdi György és úgy összeölelte, hogy alig tudott szabadulni. Persze örült neki, mert látta, mennyire szeretik.

Én pedig azt mondom, hogy minden gyermektől magától függ, melyik arczképhez legyen hasonló e kettő közül és melyiknek sorsára jusson.

LINKA CZICZÁJA.

(Képpel a 248—249. lapokon.)

*Ez a czicza az én cziczám,
Nem adom oda,
Te sem hagysz el, ugy-e, czicza,
Engemet soha?*

*Együtt hálunk puha ágyban,
Együtt futkosunk,
Ozsondánkon, jó tejecskén
Együtt osztozunk.*

*S ha a játék már elég volt,
Együtt pihenünk,
S ha csinyt tettünk, hát azért is
Együtt szenvedünk.*

BERTI ÉS BERTA.

— Kicsi történetke. —

(Két képpel.)

KIS Berti és a még kisebb Berta testvérek voltak, még pedig jó testvérek. Berti, mint afféle hatalmas vitéz, mindig elől járt a játékban. Bertácska pedig mint szelid leányka, hűségesen követte. Így aztán szépen belejuttak a — bajba. Az ám! Még pedig így:

Egy szép nyári napon a tornáczon játszogattak, mikor Berti így szólt:

— Berta, mondok valamit! Nagyon jó tervem van.

— Mi az?

— Várj itt, beszaladok mamácskához és engedélyt kérek, aztán megmondom

— Oh, mondd meg mindjárt! Ugy szeretném tudni!

— Meghiszem azt! Ti leányok olyan kíváncsiak vagytok és nem tudtok várni, titkot tartani, mint mi fiuk.

Bertácska helyén más kis leány talán megneheztelt volna. De ő szeliden felelé:

— Jól van, Bertikém, hát várok. Csak siess ám!

Sietett is Berti s mint a forgószél rontott be a szobába, hol a mama éppen fontos levél irásával volt elfoglalva.

— Mama, kedves mama, szeretnék Bertácskával kísétálni...

— Jól van, fiacskám, menjetek a kertbe. Csak most ne zavarjatok.

— Kérhetek a szakácsnétól egy kis kenyeret meg gyümölcsöt oszonnára? Azután nem fogunk többet zavar... BOSZUSAN TÖRTE A FEJÉT. (Lásd a 253. lapon.)

— Jól van.

Pár perc múlva Berti ott volt Berta mellett s egy darab fehér czipót és gyümölcsöt adott neki.

— Itt van. Ezt dugd a zsebedbe.

— Igen is. De most mondd meg, mi az a terv?

— Ohó, még nem mondhatom. Majd ha kint leszünk a kertben.

Bertácska ebbe is belenyugodott. Mikor kint voltak a kertben és annak is a leghátsó kerítésénél, Berti végre megszólalt:

— Most már megmondom. Lásd, olyan unalmas ebben a kertben járkálni. Itt keresztül lehet mászni a palánkon, aztán ki megyünk a mezőre, amoda az erdőhöz.

— Oh! De megengedte-émamácska? Aztán én nem tudok olyan jól mászni mint te.

— No ha nem akarsz jönni, hát maradj. Persze, ti leányok olyan félnékek és ügyetlenek vagytok. Megyek magam!

Már azt nem engedhette Bertácska, hogy magára maradjon. Nagy bajjal ke-

resztül mászott hát a palánkon ő is. Kint voltak a mezőn.

— Most merre megyünk? kérde Berta. Itt nincs út.

— Nem is kell. Egyenesen neki megyünk a mezőnek.

Mentek is; szépen mendegéltek

sokáig. A tájék dombos volt és Bertácska, a mint egyszer hátra nézett, már nem látta a házukat. Nagyon szeretett volna visszafordulni, de nem mert szólni, mert Berti bizonyosan azt mondaná rá, hogy ilyenek a leányok, mindjárt félnek, megijednek. Mentek tehát tovább, de végre megakadtak: egy patakhoz értek.

— Itt kissé megpihenünk, szólta Berta.

— No bizony, hát azért jöttünk ilyen messzire! mondá Berti elégedetlenül.

Berti leheveredett a víz partjára és boszusan törte a fejét. (Lásd a képet 252. lapon.) Végre diadalmasan kiáltá:

— Nem, nem azért jöttünk. A patakon át hidnak kell valahol lenni, emlékszem; egyszer jártam erre apácskával. Keresztesük csak.

Nagy darabon mentek lefelé és Berti örömeire csakugyan rábukkantak egy gyalugutra, melyről keskeny palló vezetett át a vizen. Berti keresztül szaladt s Berta is összeszedte bátorságát, átment, nem esett bele. Mikor tul voltak, nagy örömükben megint neki szaladtak a mezőnek s árkon-bokron keresztül mentek mig nem Berti is megelégette.

— Itt ezen a szép bokros helyen

ütünk tanyát. Törünk galyakat, építünk kunyhót, az lesz a házunk.

Megtették, és Berti, mint jeles építőmester, a földbe szurkált galyakból olyan nagyszerű kunyhót teremtett, hogy beléje bujhattak mind a ketten. Fölállani nem lehetett ugyan benne, de az nem is volt szükséges; úgy is fáradtak voltak, pihenni akartak.

— Most már ozzonnálunk.

Nagy ideje volt, mert már későre járt az idő s Bertácska ugyancsak megéhezett. Józsién falatozgatott, aztán elnyújtóztak, mígnem Berta végre megszólalt:

— Mit gondolsz, Berti? Talán már indulhatnánk haza?

— Ahá! Már megint félsz, mert esteledni kezd.

Bertácska, bár

röstelte, de most az egyszer megvallotta, hogy este már csak jobb szeret otthon lenni.

— Jól van no, hát menjünk.

Megindultak, de alig mentek pár lépésnyire, Berti zavarodottan állt meg.

— Nem tudom... mintha nem erre jöttünk volna.

— Hát merre?

Berti körülnézett, de ez nem sokat használt. Mikor jöttek, nem ügyelt, a kör-

...NE SIRJ NO! (Lásd a 254. lapon.)

nyék pedig egyforma volt mindenfelé, — bokrok, magas fű minden oldalon. Berti aggódni kezdett.

— Ha rosz irányban indulunk, eltévedünk, soha sem jutunk haza.

— Oh, hát mit tegyünk.

— Várj csak, kissé szétnézek, talán nyomra jutok. Maradj itt.

Bertácska ott maradt. Berti pedig szaladgált jobbra-balra. De végre is viszszaért, még pedig sirva keservesen.

— Nem tudom...! Nem tudom merre menjünk.

És ekkor valami furcsa történt. A hatalmas, vitéz és büszke Berti sirt, de a csendes szelid és sokszor kicsufolt Berta nem tartott vele, hanem így szólt:

— Ne sirj no, Bertikém, hiszen még nincs semmi bajunk. (Lásd a képet a 253. lapon.)

— Igen, de ha itt maradunk, ki tudja, micsoda farkas tör ránk.

Bertácska bizony szintén megijedt, de mégis így szólt:

— Oh, hiszen majd eljön értünk mácska.

— Hogy jönne, mikor nem tudja, hol vagyunk!

— Hiszen azt mondtad, hogy engedélyt kérsz tőle...

— De azt nem mondtam meg neki, hova megyünk... nem tudják!

Berta még erre sem akart sirni.

— Ha nem tudják, majd keresni fognak. Oh, a mama nem hagy el minket.

Alig mondta ezt, zörgés hallatszott a bokrok közt s a következő pillanatban az öreg János kocsisz pillantották meg.

— No csakhogy megtaláltam! Már fölkutattuk az egész környéket.

Persze, mert a mama, mikor levesével elkészült, utánok nézett s nem találván őket a kertben, mindjárt aggódott. A palánkon találtak egy darabkát a Bertácska ruhájából, mely elszakadt volt. Gyánították, hogy a két gyermek kiszökött s mindjárt kerestették.

— Lám, tudtam én, hogy nem lesz bajunk, szólt Bertácska. Kár volt sirnod.

Berti roppantul röstelte, hogy sirva fakadt, s mikor otthon őszintén elbeszéltek mindent, a mama megpirongatta őket, de aztán így szólt:

— Lásd, Berti fiam, mindig gunyolod és kisebbited hugocskádat, pedig ő a bátrabbik. Te csak meggondolatlan vagy és neki még akárminek, aztán megijedsz, ha bajba jutottál. Az a derék, bátor lelkű igazán, aki nem könnyen lép veszedelmes utra: de ha bajba jutott, nem veszi el bátorságát. Sebben kis leány is lehet ép oly vitéz, mint akármely hős kis fiu.

MI LEHET AZ?

— Kérdezi: *Dorina néni* —

Szö — de a szövöszék mellé

Világért sem ülne le;

Lő is — hanem azért puskát

Nem adhatsz a kezibe.

Ha a kettőt együtt bírod....

(Ugy-é nevensz kis golyhó?

Mert sejtem hogy kitaláltad:)

Lágy kenyérrel nagyon jó.

A KIS HAJÓS.

(Képpel a czimlapon.)

VIG a kedvem, tánczoló,
 Vignak lenni jó dolog,
 Hajón töltöm az életem,
 Eső, vihar nem árt nekem,
 Habzó hullám nem ijeszt,
 Tengerész megszokja ezt.
 A szélvésznek fittyet hányok, —
 Szepegnétek ám ti, lányok!
 De mi, bátor hajós nép,
 Ezt szeretjük ám csak még!
 A hajó reng, ropog, recseg
 A nyakunkba zápor csepeg,
 Behuzzuk a vitorlát
 Mig a vihar el nem állt.
 És a nap megint kisít,
 A mi vidám óránk üt,
 Gyorsan siklunk nagy vizeken,
 Mérhetetlen tengereken,
 Holnapután kikötünk,
 Kedvesinkhez megjövünk,
 Ott vár reánk a pihenés,
 Fáradtságért dus fizetés!
 Arczom örömtől ragyog:
 Boldog kis hajós vagyok!

AZ ELÉGEDETLEN
MADARAK.

— Mese. —

ESSZE földről, hosszú, fárasztó
 röpülés után szállt le egy csapat
 madár a sovány füvel, apró bok-
 rokkal benőtt dombra.

— Isten hozott, szólt a domb. Hon-
 nan jösztek és mi járatban vagytok?

— Elköltöztünk régi tanyánkról,
 szóltak a madarak. Messziről láttunk meg

téged s a szemhatár messzi kéklő szélén
 olyan szépnek látszottál, hogy nem röstel-
 tük a fáradságot, ide repültünk abban a
 reményben, hogy itt szebb hazára talá-
 lunk és boldogabban fogunk élni.

— És ugy találjátok, hogy teljesült
 a reményetek? Tetszem nektek?

— Szó sincs róla! szólt az egyik
 madár fitymáló hangon. Hiszen alig ne-
 hány csenevész bokor van rajtad; akkor
 a mi régi helyünk még sokkal szebb volt.
 Itt nem maradhatunk.

— Nem is ez a domb az, a melyet
 láttunk, szólt egy másik madár. Nézzétek,
 amott messze látszik az igazi boldog
 vidék, ott ragyog a napsugár a gyönyörű
 bérczeken. Ott találjuk meg a sűrű erdőt,
 nyugalmas biztos tanyát. Menjünk!

És fölkerelkedtek újra, aztán repül-
 tek megint sokáig. Már-már alig bírták
 tovább, mikor eljutottak a nagy bércz-
 hez. Ez pedig majdnem egészen kopár
 szikla volt, csak itt-ott lézengett rajta
 egy-egy félig kiszáradt fácska. De a szikla
 szívesen fogadta a vendégeket.

— Isten hozott! Rég nem láttam
 ilyen kedves társaságot. Honnan jösztek
 és mi járatban vagytok?

A madarak elmondták.

— No's, hát csakugyan tetszem
 nektek?

— Hát még! Hiszen az a sovány
 domb még igazi paradicsomkert volt hoz-
 zád képest. Tévedtünk, nem te vagy
 az, a kit láttunk.. Még messzebb kell
 lennie annak a boldog vidéknek. Ni, amott
 látszik is, ott a nagy sikságon tul. Tisz-
 tán látni a szép erdőt. Menjünk!

És bár fáradtak voltak, neki indultak a nagy sivatagnak. A mit pedig messziről szép erdőnek, ligetnek láttak, az csak délibáb volt, csalóka kép, mely szétfoszlott, mikor a nap leszállt. Kimerülten ereszkedtek le a homoksvatagra s ez is kérdezte, honnan jöttek, mit keresnek s nagyon megörült, hogy ilyen kedves lakosokat kapott.

— De nem örülünk ám mi! szóltak busan a madarak. Te nem vagy az, a minek messziről látszottál, itt nyomorultan el kell pusztulnunk! Oh, hiszen hozzád képest még az a szikla is gyönyörű hely volt. Most mit tegyünk! Tovább már nem mehetünk, csak sivatag van mindenütt!

Egy száraz kóró álldogált ott és hallotta a panaszt. Megszólalt:

— Oktalanság volt ide jönnötök s elhagyni biztos, boldog tanyátokat, mert messziről szebbnek látszott az idegen hely. Sokszor csalódik keservesen, aki azt hiszi, jobb és szebb az, amit messze lát és nem ismer.

— Igaz, igaz! De most már mit tegyünk!

— Térjetez vissza oda, a honnan kiindultatok és hibátokat megbánva, szeressétek igazán szülő helyeteket, hol boldogan éltetek, míg esztelen vágy el nem ragadott a messzeségbe, nyomoruságba.

A madarak megfogadták a jó tanácsot, de csak kevesen valósíthatták. A nagyobb rész nem bírta a nagy ut fáradalmait, éhséget, szomjuságot, és elveszett utközben. A kik vissza jutottak régi hazájokba, nem is kívánczoltak el onnan többé.

— Lehet, hogy van még valahol szebb vidék, mondák. De nekük legszebb a mi szülőházánk, itt élhetünk csak boldogan.

KOCZKA REJTVÉNY.

A	A	Á	Á	Á
Á	J	L	L	
L	N	N		
P	P			
R				

Ezen ábrában szétszórt betűk egy helyezendők el, hogy az 1-ső sor jelentsen egy országot Ázsiában, a 2-dik sor egy tavat ugyanott, a 3-ik sor egy férfinévet. A 4-ik sor a valódinak ellentéte, az 5-ik sor az á-b-c gy betűje. Balról jobbra és felülről lefelé olvasva, derüljön ki a rejtett szó.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 14-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

„Ki nagyra hág, nagyot esik“.

Helyesen fejtették meg: Dózsa Aranka és Ödön, Redlich Ella, Sziklay Ilonka, Szögyény-Marich Kamilla, Galgóczy Jolán, (a két számot a sajtóhiba kis manója csakugyan elcsereverte; a hibát, mint látod, más kis olvasótársaid is észre vették s kiigazítván, megfejtették a rejtvényt. F. b.), Wenckheim Kriszta, Porges Jenő, Hebert Sárka, Miska és Gyula, Roth Helena és Zsiga, Tarnai Béla, Lusztig Mariska, Radvánszky Ella.

Forgó bácsi postája a jövő számban.